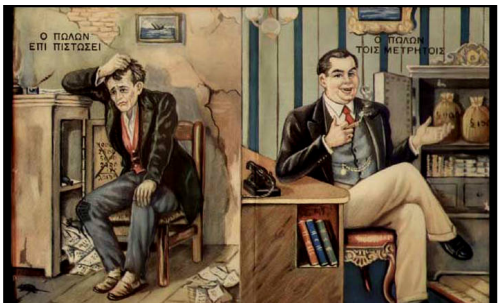
της **Μαρίας Μπικάκη**

Την ώρα που δυναμώνουν οι καθεστωτικές φωνές για εθνική συναίνεση, η πραγματικότητα αποκαλύπτει πως η καπιταλιστική κρίση και η πεντάχρονη επίθεση του κεφαλαίου είχαν αποτέλεσμα το βάθεμα των κοινωνικών ανισοτήτων στην Ελλάδα, την όξυνση των ταξικών αντιθέσεων. Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και ο λαός δεν χρειάζονται «εθνική συνεννόηση» αλλά ανατροπή, την επιβολή μέτρων αντικαπιταλιστικού χαρακτήρα.

Βαθαίνουν οι κοινωνικές ανισότητες

Διανύουμε τη δεύτερη δεκαετία του 21ου αιώνα της αλματώδους ανάπτυξης των νέων τεχνολογιών, που μετασχηματίζεται σε δυνατότητα για τεράστια αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας και του παραγόμενου πλούτου, με την εφαρμογή και επίδρασή της στα εργαλεία παραγωγής. Την ίδια ώρα στην Ελλάδα, από τη μια βιώνουμε καταιγιστική επέκταση της φτώχειας και από την άλλη καταγράφεται αύξηση της συγκέντρωσης πλούτου στα χέρια της αστικής τάξης ντόπιας και ξένης. Αλληλένδετα αποτελέσματα της πολιτικής κυβερνήσεων, κεφαλαίου και ΕΕ για τη δήθεν αντιμετώπιση της κρίσης, των κρατικών ελλειμμάτων και του δημόσιου χρέους, με συντριβή της αξίας της εργατικής δύναμης, με εδραίωση και ισχυροποίηση της εξουσίας τους. Οι συνέπειες αυτής της αδιέξοδης πολιτικής δεν έχουν ακόμα ολοκληρώσει την έκταση και το μέγεθος των πληγμάτων τους, αφού η κρίση είναι σε εξέλιξη.

Μέσα στο ίδιο το σώμα της αστικής τάξης εξελίσσονται καταλυτικές αλλαγές. Η ακόρεστη δίψα του κεφάλαιου για κερδοφορία καταπίνει στο διάβα της μεγάλες μερίδες του και καταστρέφει άλλες. Εργοστάσια κλείνουν, επιχειρήσεις μετακομίζουν σε χώρες που προσφέρουν μεγαλύτερη ασυδοσία και κερδοφορία, κλάδοι παραγωγής συρρικνώνονται ή καταστρέφονται. Τεράστια κεφάλαια περνούν στα χέρια δυναμικών μερίδων της αστικής τάξης αφαιρώντας τα από την κατοχή άλλων κομματιών της και μικρομεσαίων στρωμάτων, που καταστρέφονται οικονομικά. Η όλη διαδικασία δρα καταλυτικά για τη συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφάλαιου. Ο πλούτος αυτός μεταφράζεται σε συγκέντρωση μέσων

παραγωγής, εργοστασίων, τραπεζών, ακίνητης και κινητής περιουσίας, αλλά και σε μετοχές, χρηματιστικά προϊόντα, ρευστό χρήμα, καταθέσεις σε ξένες τράπεζες, τίτλους και μερίδια από επενδύσεις σε χρηματιστηριακά προϊόντα υπερεθνικών επενδυτικών κεφαλαίων.

Το μάρμαρο βασικά πληρώνει η εργατική τάξη και τα φτωχά σύμμαχα στρώματα (φτωχή αγροτιά, αυτοαπασχολούμενοι, κ.ά.) με δάκρυα και αίμα. Με την ένταση της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης, την ανεργία, την απλήρωτη δουλειά, την εξαΰλωση των μισθών, τη μετανάστευση, τη συρρίκνωση των κοινωνικών δομών. Αλλά δεν είναι φυσικό φαινόμενο, είναι η πολιτική που αναζητά τη διέξοδο από την κρίση στην ένταση της εκμετάλλευσης ανθρώπων και φύσης. Γι' αυτό, είναι επιτακτική ανάγκη περισσότερο από ποτέ προηγούμενα, για να σταματήσει το σφαγείο, να ξεδιπλωθούν αγώνες ρήξης και ανατροπής αυτής της πολιτικής και της κυβέρνησης του μαύρου μετώπου κεφαλαίου – ΕΕ – ΔΝΤ και διεκδίκησης όλων όσων μας ανήκουν.

Ζούμε τα προβλήματα δίπλα μας και μέσα στα σπίτια μας. Τα προβλήματα αυτά δεν είναι ατομικά αλλά συλλογικά. Για την περιγραφή του μεγέθους και της εξάπλωσής τους είναι αποκαλυπτικά, ακόμα και τα στοιχεία των υπηρεσιών που χρησιμοποιούμε αναγκαστικά, λόγω έλλειψης ανεξάρτητων πηγών, για να περιγράψουμε την κατάσταση.

Η κοινωνική πλειοψηφία βυθίζεται στη φτώχεια

Η πρόκληση είναι εδώ. Σύμφωνα με την ICAP, οι 500 πιο κερδοφόρες ελληνικές εταιρείες (με μόνο 62 από αυτές στο χρηματιστήριο), αν και μείωσαν 50% τον κύκλο εργασιών τους, αύξησαν εντυπωσιακά την κερδοφορία τους με 13,2 δισ. ευρώ το 2013. Τα μεγαλύτερα κέρδη αναλογικά, έχουν οι εταιρείες του τραπεζικού τομέα, μετά του εμπορίου και ακολουθούν οι ασφάλειες, η βιομηχανία, ο τουρισμός και οι υπόλοιπες. Ενδεικτικά η Άλφα και η Τράπεζα Πειραιώς, εμφάνισαν μαζί κέρδη 4,1 δισ. ευρώ. Από τις εμπορικές, το Τζάμπο, τα Καταστήματα Αφορολόγητων Ειδών και τα σουπερμάρκετ Άλφα-Βήτα Βασιλόπουλος, Σκλαβενίτης και Μασούτης είχαν μαζί συνολικά κέρδη 378,4 εκατ. ευρώ. Από τις λοιπές υπηρεσίες η ΔΕΗ, η Κοσμοτέ, ο ΟΤΕ, ο ΟΠΑΠ και η ΑΔΜΗΕ είχαν από κοινού κέρδη 1,827 εκατ. ευρώ. Από τη βιομηχανία, μόνο η Μότορ Όιλ, τα Διυλιστήρια Κορίνθου, η Καπνοβιομηχανία Καρέλια, η ΜΕΤΚΑ και τα Ελληνικά Αμυντικά Συστήματα είχαν συνολικά κέρδη 325,4 εκατ. ευρώ. Στις πρώτες 20 πιο κερδοφόρες φιγουράρει και η Αεροπορία Αιγαίου.

Αυτή η κερδοφορία αναμένεται να εκτιναχτεί και το 2014. Χαρακτηριστικά, μόνο το πρώτο εξάμηνο ο όμιλος της «ριγμένης» Εθνικής είχε αύξηση κερδών κατά 234% φτάνοντας στα 1,146 δισ. Πρωταθλήτρια είναι η ΔΕΗ με αύξηση κερδών 1.717,9% το πρώτο 9μηνο, συγκριτικά με το αντίστοιχο του 2013.

Με βάση την έκθεση της Κρεντίτ Σουίς το 1% των Ελλήνων κατέχει το 56,1% του συνολικού πλούτου της χώρας, ενώ το 2007 είχαν το 48,6%. Με πρόσφατα στοιχεία από το Υπουργείο Οικονομικών 492 ιδιοκτήτες, με αστική ακίνητη περιουσία άνω των 5 εκατ. ευρώ ο καθένας τους, κατέχουν συνολικά ακίνητα αξίας 4,1 δισ. ευρώ, εκτός των άλλων περιουσιακών τους στοιχείων. Δεν κακοπερνούν τον καιρό της κρίσης. Οι εφοπλιστές συνεχίζουν να κτίζουν πλοία στα ναυπηγεία της Κίνας και της Κορέας, οι τραπεζίτες να απολαμβάνουν παχυλές αποζημιώσεις και οι βιομήχανοι φοροαπαλλαγές, επιχορηγήσεις και δωρεάν μισθωτούς εργαζόμενους.

Την ώρα που ο πλούτος συσσωρεύεται στα χέρια λίγων η κοινωνική πλειοψηφία βυθίζεται στη φτώχεια. Με βάση έρευνα του ΟΟΣΑ η Ελλάδα αντιμετωπίζει οξύτατα φαινόμενα ακραίας φτώχειας και βρίσκεται στην τέταρτη χειρότερη θέση μεταξύ 35 χωρών με βάση τους δείκτες ευημερίας και ποιότητας ζωής. Η Γιούροστατ την κατατάσσει στην τελευταία θέση ανάμεσα στις 28 χώρες της ΕΕ για τον κίνδυνο φτώχιας. Η φτώχια πλήττει ιδιαίτερα τα μονογονεϊκά και πολυμελή νοικοκυριά, τους οικονομικά μη ενεργούς και τα άτομα με χαμηλή μόρφωση. Η πρόσφατη έκθεση του γραφείου του προϋπολογισμού της Βουλής υπολογίζει 2,5 εκατ. ανθρώπους κάτω από το χρηματικό όριο της σχετικής φτώχειας (432 ευρώ το άτομο/μήνα και 908 ευρώ/μήνα για τετραμελή οικογένεια) και 3,8 εκατ. ανθρώπους σε κίνδυνο φτώχειας λόγω ανεργίας και υλικών στερήσεων. Πιο τραγικό είναι το στοιχείο για την παιδική φτώχεια, που το 2012 άγγιζε το 26,5% των παιδιών. Αυξάνεται γοργά σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ ο αριθμός των ανθρώπων που ζουν σε συνθήκες υλικής στέρησης. Χαρακτηριστικό είναι ότι το 2013 άλλα 700.000 νοικοκυριά σταμάτησαν να χρησιμοποιούν την κεντρική θέρμανση του σπιτιού τους.

Οι άνεργοι φτάνουν, σύμφωνα με τα στοιχεία τους, το δεύτερο (καλό) τρίμηνο του 2014 το 26,6%, δηλαδή 1.280.101 ανθρώπους. Η ανεργία στους νέους τον Ιούλιο του 2014 έφτασε το 50,7%. Μακροχρόνια άνεργοι (πάνω από 12 μήνες χωρίς εργασία) είναι το 74,4%. Από το 1,3 εκατ. ανέργους μόνο 158.000 παίρνουν επίδομα, δηλαδή μόνο το 12%. Ανασφάλιστοι είναι πάνω από 2,5 εκατ. άνθρωποι.

Ανάπηροι και χρόνια πάσχοντες αποτελούν θύματα μιας ανάλγητης πολιτικής, που κόβει επιδόματα και καταργεί τις συντάξεις αναπηρίας, με τη μέθοδο των τακτικών

επανεξετάσεων και την αυστηροποίηση των όρων για τη συγκέντρωση των απαιτούμενων ποσοστών για επαναχορήγηση αναπηρικών συντάξεων.

Οι μισθοί περικόπηκαν στον ιδιωτικό τομέα περισσότερο από 25% κατά μέσο όρο και 35% και πάνω για τους νέους, από το 2009 μέχρι και το 2014. Ακόμα μεγαλύτερη είναι η μείωση των δαπανών για μισθούς από τους εργοδότες, λόγω αύξησης της ανεργίας. Η κατάργηση των ελεύθερων συλλογικών διαπραγματεύσεων, η λήξη της μετενέργειας των κλαδικών συμβάσεων, η μείωση του κατώτερου βασικού μισθού αφήνουν βαριά τη σφραγίδα τους στο εργατικό εισόδημα. Παράλληλα, ανθεί η μη εφαρμογή ακόμα και του κατώτερου βασικού μισθού, η παραβίασή του από την ίδια την κυβέρνηση με τα προγράμματα της πεντάμηνης «κοινωφελούς» εργασίας και των βάουτσερ. Καθιερώθηκε η μειωμένη αμοιβή για τους νέους κάτω των 25 ετών. Σε έκταση είναι η απλήρωτη εργασία, η εντατικοποίηση στους λίγους «τυχερούς» που έχουν δουλειά και η απλήρωτη υπερεργασία τους. Η ανασφάλιστη και αδήλωτη εργασία υπερβαίνει το 31% και οι ευέλικτες μορφές απασχόλησης αντιστοιχούν στο 46% των νέων συμβάσεων εργασίας. Ενώ στον δημόσιο τομέα έρχονται ήδη νέες μειώσεις από το 2015 με συμφωνία κυβέρνησης-τρόικας.

Οι μειώσεις των συντάξεων την ίδια περίοδο ξεπερνούν το 40% κατά μέσο όρο. Και γι’ αυτές από το 2015 θα ισχύσουν περαιτέρω περικοπές για να εξευρεθούν τα 2,5 δισ. ευρώ. Το κόλπο με την ελάχιστη εγγυημένη σύνταξη των 360 ευρώ του ν. 3863/10 είναι το εργαλείο για το στόχο τους να πέσουν οι συντάξεις το 2020 στο 48% του βασικού μισθού.
Η αξία του εργατικού εισοδήματος μειώνεται ακόμα περισσότερο με την αύξηση μιας σειράς αγαθών (τρόφιμα, ηλεκτρικό ρεύμα, εισιτήρια, φάρμακα) και την αύξηση της φορολογίας μέσω των άμεσων και έμμεσων φόρων.

Ακραίο δείγμα ταξικής φορομπηξίας αποτελούν τα χαράτσια-κεφαλικός φόρος και ο ΕΝΦΙΑ, που χτυπά το δικαίωμα στη στέγαση της λαϊκής οικογένειας, ενώ αντιμετωπίζει ευνοϊκά τις μεγάλες ιδιοκτησίες με συντελεστές απομείωσης των φόρων στις μεγάλες ιδιοκτησίες (κτήρια άνω των 500 μέτρων), απαλλαγή από το φόρο των ιδιοκτησιών που ανήκουν στην εκκλησία ή σε εταιρείες (ΝΠΙΔ) που δηλώνουν φιλανθρωπικό, αθλητικό ή πολιτιστικό έργο. Ενδεικτικό της δυσβάστακτης φορολόγησης είναι ότι δεν πληρώθηκαν τα χαράτσια μέσω της ΔΕΗ για 1,6 εκατομμύρια από τα 7,5 εκατομμύρια ηλεκτροδοτούμενα ακίνητα και η πρώτη δόση του ΕΝΦΙΑ από 1 εκατομμύριο ανθρώπους, παρά την κυβερνητική και μιντιακή τρομοκρατία για μεγάλα πρόστιμα, ηλεκτρονικές κατασχέσεις και πλειστηριασμούς. Με εργαλείο τη δυσβάστακτη αύξηση των φόρων στην κατοικία πάνω από 700% από το 2010 (0,487 δισ. ευρώ) μέχρι το 2014 (3,5 δισ. ευρώ) επιχειρούν και την περαιτέρω συγκέντρωση στους λίγους της ενοχλητικά για το κεφάλαιο διάσπαρτης μικρής ακίνητης περιουσίας, αφού

4,1 εκατομμύρια άνθρωποι (το 75% των ιδιοκτητών) έχουν ακίνητα αντικειμενικής αξίας μέχρι 100.000.

Αυτή η πολιτική έχει οδηγήσει σε αύξηση του αριθμού των ψυχικά πασχόντων και των αυτοκτονιών. Η ΕΛΣΤΑΤ κατέγραψε αύξηση-σοκ 43% από το 2007 έως το 2011 στις αυτοκτονίες. Η μετανάστευση είναι μια πληγή που μεγαλώνει. Έχουν ήδη φύγει στο εξωτερικό για αναζήτηση δουλειάς 200.000 άνθρωποι, εκ των οποίων το 89% πτυχιούχοι. Συμπληρώνουν το κύμα φυγής των μεταναστών που εγκαταλείπουν την Ελλάδα, λόγω της αυξανόμενης ανεργίας, των διώξεων και επαναπροωθήσεων.

Οι εξώσεις, οι κατασχέσεις (131.326 ηλεκτρονικές μόνο τον Σεπτέμβριο του 2014), οι πλειστηριασμοί (μόνο από τις εφορίες 1.247 κάθε μήνα του 2014) αυξάνουν αλματωδώς, μαζί με τον αριθμό όσων χρωστούν ληξιπρόθεσμες οφειλές σε εφορίες (από 2.256.449 τον Ιούνιο έφτασαν έπειτα από ένα μήνα τους 2.428.233), στη ΔΕΗ, τα ασφαλιστικά ταμεία και κόκκινα δάνεια στις τράπεζες.

Όσο συνεχίζεται αυτή η πολιτική, οι κατατρεγμένοι θα πολλαπλασιάζονται. Και το ίδιο γίνεται σε όλο τον καπιταλιστικό κόσμο με τις ταξικές αντιθέσεις να οξύνονται. Ο παγκόσμιος πλούτος που έχει συσσωρευτεί αποτιμάται στα 263 τρισεκατομμύρια δολάρια, με το 1% του πληθυσμού της γης (με προσωπική περιουσία πάνω από 798.000 δολάρια) να κατέχει το 48,2% των παγκόσμιων στοιχείων ενεργητικού, ενώ το φτωχότερο 50% του παγκόσμιου πληθυσμού κατέχει λιγότερο από 1% του συνολικού πλούτου. Ο αριθμός των εκατομμυριούχων σε δολάρια θα υπερδιπλασιαστεί σύμφωνα με τις προβλέψεις μέχρι το 2019.

Η θηλιά του παγκόσμιου δημόσιου χρέους των κυβερνήσεων, που καρπώθηκαν οι καπιταλιστές και πληρώνει η εργατική τάξη κάθε χώρας, είναι 43 τρισ. ευρώ. Θα μπορούσε το παγκόσμιο δημόσιο χρέος να εξαλειφθεί. Η διαγραφή του και η απαλλοτρίωση του πλούτου της οικονομικής ολιγαρχίας είναι επιτακτική. Παράδειγμα οι καταθέσεις των Ελλήνων στο εξωτερικό, που στο μεγαλύτερο μέρος τους είναι πλούτος ο οποίος έχει κλαπεί από την εργατική τάξη της χώρας, είναι 600 δισ. ευρώ μόνο στην Ελβετία, σύμφωνα με δημοσίευμα του Ντερ Σπίγκελ, αν και σύμφωνα με την κυβέρνηση και τα φιλοκυβερνητικά ΜΜΕ δεν ξεπερνά τα 40 δισ. ευρώ. Ταυτόχρονα θέλουν να ξεχνάμε και τις λίστες Λαγκράρντ, Λονδίνου, κ.ά. Αυτές οι καταθέσεις υπερκαλύπτουν το ελληνικό δημόσιο χρέος που υπολογίζεται στα 318,7 δισ. και χρειάζεται θαρραλέα να μιλήσουμε για τη διεκδίκηση και επιστροφή αυτών των κλεμμένων.

ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Υπέρβαση του διχασμού της εργατικής τάξης – Ανάγκη για ταξική ενότητα με ένα νέο εργατικό κίνημα

Οι κοινωνικές αντιθέσεις είναι κραυγαλέες. Παρ' όλα αυτά σε μεγάλο μέρος των πληβειακών στρωμάτων βρίσκουν πρόσφορο έδαφος τα κατασκευάσματα της κυρίαρχης ιδεολογίας, με αποτέλεσμα να βλέπουν τον αντίπαλο στον διπλανό τους, αντί στους καπιταλιστές, στο πολιτικό σύστημα και στο κράτος. Ο Έλληνας στον μετανάστη, ο άνεργος στον εργαζόμενο, ο νέος στον παλιό, ο εν ενεργεία στο συνταξιούχο, ο ελαστικά εργαζόμενος στο μόνιμο, ο εργαζόμενος στον ιδιωτικό τομέα στον εργαζόμενο στο Δημόσιο και πάει λέγοντας.

Το ζητούμενο της ταξικής ενότητας είναι επιτακτικό, για να γίνει το αποφασιστικό βήμα για την ανατροπή της καπιταλιστικής βαρβαρότητας. Και τώρα είναι καιρός. Η αστική διέξοδος από την κρίση δεν έχει πάρει τη μορφή πολέμου. Δεν έχουν γίνει κρέας για τα κανόνια οι εργάτες και δεν καταστραφεί ο συσσωρευμένος πλούτος, ώστε να πιστέψουμε ότι δεν έχουμε τι να διεκδικήσουμε και πρέπει να χαμηλώσουμε τον πήχη των στόχων μας. Αυτό που εξελίσσεται είναι ο κοινωνικός πόλεμος ενάντια στην εργατική τάξη. Έκλεισαν εργοστάσια αλλά τα περισσότερα μηχανήματα, αν και πολλά ανενεργά, παραμένουν. Το κεφάλαιο δραπετεύει στο εξωτερικό είτε με μορφή καταθέσεων είτε με την αλλαγή της έδρας, αλλά τα μέσα παραγωγής υπάρχουν και είναι υπεραρκετά για να τα δουλέψουμε ώστε να ευημερούν όλοι.

Η ανάγκη για την ταξική ενότητα μπορεί να γίνει πραγματικότητα μόνο με ένα νέο ταξικό εργατικό κίνημα, που να έχει στις σημαίες του την ικανοποίηση των εργατικών αναγκών και στο βλέμμα του την ανατροπή της εκμετάλλευσης. Ένα εργατικό κίνημα που να εντάξει και να οργανώσει όλο τον κόσμο της δουλειάς σε μαχητικά, δημοκρατικά, ταξικά συνδικάτα, που θα διεκδικεί τον πλούτο που παράγει με βάση τις ανάγκες του και όχι με τα περιθώρια που καθορίζουν οι κυρίαρχοι, για να έχουν όλοι δουλειά με κανονικό μισθό, ωράριο ανθρώπινο, σχέσεις εργασίας σταθερές. Ένα κίνημα που θα έχει σύμμαχο ένα δυναμικό κίνημα νεολαίας για μόρφωση χωρίς ταξικούς φραγμούς και εντατικοποίηση, για δουλειά με ίδιο μισθό, για δικαίωμα στον πολιτισμό, στα ταξίδια, στον ελεύθερο χρόνο. Ένα εργατικό κίνημα που θα συμβάλλει και στους χώρους κατοικίας στη συγκρότηση οργάνων πάλης-προπλασμάτων των οργάνων επιβολής της λαϊκής θέλησης. Και θα μπορέσει να οργανώσει την τάξη σε δύναμη για τον εαυτό της, που θα διαπαιδαγωγείται στην ταξική πάλη και θα ετοιμάζεται για την εργατική εξουσία – αυτοδιεύθυνση. Για να συντρίψει το αστικό κράτος και τα πλοκάμια του

και να αντικαταστήσει το σύστημα της κοινοβουλευτικής ανάθεσης-εκπροσώπησης με την εργατική εξουσία-αυτοδιεύθυνση.

Αγώνας για τις εργατικές ανάγκες – Ανατροπή όχι διαχείριση

Για να βελτιωθεί η ζωή της εργατικής τάξης, της νεολαίας και της κοινωνικής πλειοψηφίας ο δρόμος είναι ο αγώνας για όλα όσα δικαιούμαστε στη σημερινή εποχή. Αγώνας που σημαίνει ριζική ανατροπή της κυριαρχίας του κεφαλαίου και της εξουσίας του οικονομικού συστήματος και του πολιτικού κατεστημένου. Είναι απίθανο με εκλογικές αναμετρήσεις σε ένα περιβάλλον μιας ήρεμης κανονικότητας χωρίς αγώνες, χωρίς συγκρούσεις και χωρίς το λαό στο προσκήνιο να έχουμε την παραμικρή βελτίωση της ζωής του λαού. Μια κυβέρνηση σωτηρίας, των «παραγωγικών» δυνάμεων, στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και της ΕΕ και «συνέχειας» του κράτους δεν κατευνάζει το θεριό, αλλά του δίνει χρόνο να ανασυντάσσεται.

Ανακούφιση, πόσο μάλλον αξιοβίωτη ζωή, μπορούμε να κερδίσουμε αν ξεδιπλωθούν τώρα στους χώρους δουλειάς, μόρφωσης και στις γειτονιές μαχητικοί διεκδικητικοί αγώνες για δουλειά για όλους τους ανέργους, ώστε να καλυφθούν οι κοινωνικές ανάγκες, και κάλυψη όλων με διπλασιασμένο επίδομα ανεργίας, μείωση των ωρών δουλειάς με πρώτο βήμα το 35ωρο, πενθήμερο, επτάωρο, τήρηση ωραρίου εργασίας για όλους. Λέμε όχι στην εντατικοποίηση, την απλήρωτη και μαύρη εργασία. Απαιτούμε αυξήσεις στους μισθούς σύμφωνα με τους όρους της σύγχρονης ζωής, μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, ενιαίες σχέσεις εργασίας και αμοιβές για όλους. Λέμε όχι στην ελαστική απασχόληση. Ζητάμε Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας με καθολική ισχύ, ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις, πλήρη, δωρεάν ιατροφαρμακευτική περίθαλψη για όλους. Κανένας άνθρωπος ανασφάλιστος, μείωση των χρόνων συνταξιοδότησης και ακύρωση όλων των περικοπών στις συντάξεις. Αφορολόγητο όριο στο επίπεδο της αξιοπρεπούς διαβίωσης, δραστική μείωση της έμμεσης φορολογίας, και κατάργησή της για τα είδη πρώτης ανάγκης. Κατάργηση των χαρατσιών και προστασία της λαϊκής κατοικίας από τις τράπεζες και την πολλαπλή φορολόγηση, όχι στις αυξήσεις και την εμπορευματικοποίηση των κοινωνικών αγαθών, δωρεάν ηλεκτρικό, νερό, θέρμανση, συγκοινωνίες για τα λαϊκά στρώματα. Κανένας άνθρωπος πεινασμένος, χωρίς στέγη και ασφάλιση, δωρεάν δημόσια παιδεία με ενιαίο 12χρονο σχολείο ελεύθερη πρόσβαση, χωρίς ταξικούς φραγμούς. Δημόσια δωρεάν υγεία και περίθαλψη για όλους. Δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες και στους χώρους δουλειάς.

Οι αγώνες μας αποκτούν αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα, γιατί συγκρούονται με το ντόπιο, ξένο και πολυεθνικό κεφάλαιο, θίγουν τα κέρδη του, απαιτούν να καταργηθούν τα προνόμια, οι επιδοτήσεις, η ασυλία και οι φοροαπαλλαγές του. Θα έχουν αποτέλεσμα, με ανυπακοή στις

εντολές της ΕΕ, αν διαγραφεί το ληστρικό χρέος και καταργηθεί η τραπεζική ασυδοσία και το χρηματιστήριο, με πέρασμα σε κοινωνική ιδιοκτησία και εργατικό έλεγχο όλων των επιχειρήσεων δημόσιου συμφέροντος, της παραγωγής και διανομής των κρίσιμων κοινωνικών αγαθών, με όλη τη δημόσια περιουσία στα χέρια του λαού, για τις κοινωνικές ανάγκες, και με το γκρέμισμα της κυβέρνησης και μαζί όλου του μαύρου μετώπου, του σάπιου κρατικού μηχανισμού, με το να πεταχτεί στα αζήτητα το διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό και το φασιστικό σκυλολόι.

Αλλιώς οι κοινωνικές ανισότητες θα οξύνονται και η πτώση του βιοτικού επιπέδου της κοινωνικής πλειοψηφίας θα γίνεται όλο και πιο δραματική. Μπορούμε να αλλάξουμε αυτή τη ρότα. Με μια κομμουνιστική Αριστερά που παλεύει για την κοινωνική απελευθέρωση, σκέπτεται διεθνιστικά, δρα τοπικά και παρεμβαίνει από τον πιο μικρό μέχρι τον πιο μεγάλο αγώνα, για να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των φτωχών και καταπιεσμένων.

Πηγή: ΠΡΙΝ